

og vi gjorde det endda flere gange, også for at skaffe nogle bedre betingelser for de mennesker, der kom hertil.

Så derfor tror jeg, at man kan beskrive det på den måde, at overskriften på en forstandig udlændingepolitik også er, at man hele tiden forholder sig analyserende og også er villig til at ændre lovgivningen, når det viser sig, at den bliver brugt skævt. Det kan betyde, at man nogle gange er nødt til at udvide vores begreb, fordi udfordringen er at hjælpe langt flere mennesker end dem, der ellers var lagt op til. Det var det, der skete, da vi modtog bosnierne. Nogle gange vil der være grund til, at vi strammer. Det er, når vi helt nøgternt konstaterer, at de regler, der er lavet for at hjælpe mennesker, der har vores beskyttelse behov, også bliver brugt af nogle andre på en urimelig måde.

Så vil jeg godt kommentere det spørgsmål, der er stillet af flere. Hvad gør vi så med den – som jeg forstod fru Pia Kjærsgaard – meget massive strøm, der – og jeg forstod, at det nærmest var en kendsgerning – ville komme af bosniere, som ellers ville blive sendt tilbage fra Tyskland? Og jeg blev stillet spørgsmålet: Har vi kapacitet til at behandle 300.000 asylansøgninger?

Det ville ikke gå hurtigt, hvis det var tilfældet, men det bliver ikke tilfældet. Det tør jeg godt påstå. Og når man nu skal forholde sig til det helt konkret, så synes jeg, vi skal prøve at få sat kød og blod på den meget store bekymring, der bliver givet udtryk for her. Jeg står med tallene for, hvor mange bosniske flygtninge fra Tyskland der i de seneste uger er blevet afvist. I uge 13 var det 15, i uge 12 var det 11, ugen før var det 11, ugen før var det 30, ugen før var det 5, og så er tallene ellers 9, 14, 10 osv. Det er i den størrelse, det har ligget.

Og så vil man formentlig sige: Nå ja, men så er det vel bare, fordi man ikke har været kvikke nok ved grænsen. Så er de vel bare kommet ind og har opholdt sig lidt tid, inden de så er dukket op i Sandholmløjren.

Derfor skal vi selvfølgelig krydslæse disse tal med, hvor mange asylansøgere der har været fra Bosnien i de samme uger. Og der kan jeg oplyse, at i uge 11 var det 2, i uge 12 var det 4, i uge 13 var det 1, og i uge 14 var det 5. Så der er altså rigtig langt op til de 300.000, som man her forsøger at skabe billedet af vil søge til Danmark næsten pr. automatik.

I øvrigt vil jeg godt minde om, at vi jo har haft denne debat flere gange før her i salen. Det hav-

de vi i forbindelse med nogle andre ændringer af udlændingeloven, og der blev det også stillet op som en skrækvision, at i løbet af 1996 ville så godt som alle de bosniere, der opholdt sig i Tyskland, nok ende her i landet, fordi Tyskland jo – sagde man – i løbet af 1996 ville sende alle deres bosniere tilbage imod deres egen vilje.

Hvor mange blev det så til? Ja, det blev såmænd til 58, der imod deres egen vilje blev sendt tilbage fra Tyskland i 1996. Man har udskudt det flere gange, og der er ingen tvivl om, at her i 1997 vil der blive lagt mere vægt på det fra tysk side. Man vil også i flere delstater gøre en indsats for, at det kan lade sig gøre, men det er ikke nogen realistisk forestilling overhovedet, at man kan sende 320.000 mennesker tilbage til Bosnien imod deres egen vilje. Og derfor har de øvrige skrækvisioner, der bliver stillet op her, ikke ret meget bund i det virkelige liv.

Så sagde hr. Helge Adam Møller noget, som jeg ikke rigtig forstod, eller også var det, fordi det var en fortalelse, men det blev faktisk sagt som en målsætning for Det Konservative Folkeparti: Vi vil have alle de opholdstilladelser, der er permanente, gjort midlertidige. Jeg kan ikke se, hvordan man kan gøre sådan noget med tilbagevirkende kraft. Derfor håber jeg, at det var en fortalelse, og at det, der var meningen med det, var, at man i fremtiden havde forestillet sig, at man i højere grad skulle satse på midlertidige opholdstilladelser.

Så er der en enkelt bemærkning til fru Anne Bastrup, og det er med hensyn til, hvem det er, der kunne tænkes at komme ind under den kategori, som ikke søger om asyl i Danmark, men hvor der alligevel vil blive optaget fingeraftryk. Det vil jeg godt give et enkelt eksempel på, og det er så noget, der er hentet ud fra det virkelige liv.

Det vil eksempelvis være, hvis der er nogle folk, der bliver smuglet over grænsen. Skal vi sige, det er i en varebil, og at der er seks personer i den. Det bliver så opdaget, og så siger de tre af dem på stedet: Jeg søger om asyl. Der kan der jo så ifølge den lovgivning, vi har i dag, tages fingeraftryk. Men de tre andre, der ikke siger, at de søger om asyl, kan der så ikke tages fingeraftryk af. Og her kan der jo godt være en begrundet forventning om, at de så dukker op, om ikke dagen efter så nogle få dage efter ved en anden grænseovergang og vil forsøge at komme over dér. Det er den slags tilfælde, som vi gerne vil tage højde for i de ny regler, der nu bliver indført.